

Avatāra-līlā-n's kontinuitet

Svāmī Sadānanda Dāsa

[Till svenska, fotnoter samt © Kid Samuelsson 2007]

I. Varje enskild avatāra's līlā uppenbarar sig successivt och kontinuerligt på varje enskild jord i varje enskilt universum (världssystem¹). Ordningföljden för avatāra-s' uppenbarande på en särskild jord står i samband med denna jords geologiska ålder och den historiska utvecklingen på denna.

De tallösa universa, vart och ett med sin jord, befinner sig i olika stadier av sin geologiska ålder. En bestämd avatāra's līlā, vilken har utspelat sig på en jord, uppenbarar sig genast åter på en annan jord, i ett annat universum, vilket just befinner sig på samma utvecklingsnivå som det universum, i vilket denna avatāra's līlā uppenbarade sig just innan. Varje enskild avatāra's līlā uppenbarar sig alltså eller lyser upp i en oavbruten kontinuitet, sålänge universa överhuvudtaget existerar².

I Śāstram-s ges följande exempel för detta: Liksom solens strålar fortlöpande, i ett kontinuerligt kretslopp berör jordens olika orter, den ena efter den andra, så "berör" varje enskild avatāra de tallösa universas olika jordar, den ena efter den andra (dvs. han uppenbarar sig där).

En annan bild som Śāstram-s använder för detta är "alāta-cakram". Med "alāta-cakram" avser man det faktum att en brinnande fackla som försatts i en snabbt kretsande rörelse bildar en kontinuerlig ljuskrets. Om man teoretiskt från ett centrum av *alla* universa såg *en* avatāra's līlā, hur den uppenbarar sig i de olika universa, så kunde man i motsvarighet till detta "alāta-cakram" se denne *ene* avatāra's "līlā-cakram".

Varje enskild avatāra's līlā bildar ett sådant "līlā-cakram" som i enlighet med avatāra-n's art är mer eller mindre intensiv. Därvid ska man dock betänka följande: varje enskild avatāra's līlā ska nu ingalunda förstås med innebörden av en cirkus som efter "föreställningens" slut lämnar ett universum för att sedan

¹ Brahmāṇḍa.

² Dvs. i evighet.

påbörja sin ”föreställning” i nästa. Avatāra-n och hans līlā är cit och synes bara vara tids- och rumsmässigt begränsade. Varje enskilt moment av avatāra-līlā-n som just har passerat på den här jorden uppenbarar sig successivt redan på nästa universums jord. Det innebär alltså till exempel: när Kṛṣṇa på en jord, strax efter Sin födelse, just har utstött Sitt första skri ”AUM”, så utstöter Han i samma situation just detta skri nu på jorden i ett annat universum. Med andra ord: Varje avatāra har ett oändligt antal prakāśa-s, dvs. mångfaldiga, med honom själv identiska varande-former som befinner sig på de olika universas jordar i olika, på varandra följande līlā-situationer.

Den, i de olika universa, i enlighet med ett līlā-cakram uppenbarande līlā-n för varje enskild avatāra, är alltså nitya, dvs. i varje avseende evig.

II. Varje enskild avatāra’s līlā är emellertid inte bara nitya, dvs. evig, i betydelsen av detta līlā-cakram. Från den i tids- och rumstänkandet fångna människans ståndpunkt *tycks* varje avatāra’s līlā vara en historisk tilldragelse med en början och ett slut. I själva verket är dock varje enskild avatāra-līlā inte historisk i den meningen att den har en början och ett slut³. Helt bortsett från rörelsen hos detta līlā-cakram, alltså kontinuiteten av denna līlā i andra universa, är līlā-n evig också i förhållande till ett och samma universum. Även då līlā-n inte längre blir varsebliven av människor i allmänhet, fortgår den kontinuerligt och det just på det eviga cit-rikets cit-plan, vilket är dolt för de utomstående genom det geografiska landskapet. Till exempel: Kṛṣṇa-līlā-n’s eviga cit-rike ”Vraja” uppenbarar sig i det geografiska Vraja-området och utger sig för att vara blott ett vanligt geografiskt landskap. Då blir līlā-n uppenbarad och synlig där. Vid līlā-n’s avslutande blir detta eviga cit-rike osynligt, men kan i lika hög grad som den i detta rike närvarande līlā-n, också 1000 år efter līlā-n’s avslut erfaras av en bhakta som befinner sig i det geografiska Vraja, om denne bhakta’s ātmā har den därtill behövliga kunskapskraften⁴. En sådan bhakta kan alltså även idag erfara Kṛṣṇa’s līlā som direkt närvaro, så som den i själva verket alltid är. Han behöver alltså inte alls inrikta sitt tänkande på den i andra universa evigt och kontinuerligt uppenbarande līlā-n.

³ Den har varken början eller slut. Den är evig. Dess historicitet är bara skenbar, eftersom den endast blir synlig och åter osynlig i tid och rum.

⁴ Premabhakti.

III. Līlā-n's evighet uttöms emellertid inte i līlā-cakram och det i allmänhet inte synliga līlā-riket på jorden, utan i det Vaikuṅṭha benämnda absoluta Guds-riket, vilket aldrig uppenbarar sig i ett universum, utspelas varje enskild avatāra's līlā oavbrutet. När ett universum vid slutet av sin historia upplöses helt, så försvinner līlā-n's på jorden befintliga cit-rike och motsvarande līlā och de blir till en enhet med Vaikuṅṭha och motsvarande līlā.

Denna līlā-n's trefaldiga evighet innebär nu ingalunda, att alla enskildheter i līlā-n's trefaldiga varande-former helt enkelt är identiska med varandra. Det handlar inte om ett trefaldigt återkommande av samma sak, utan endast om en strukturell identitet. Var och en av dessa tre līlā-former har sina egenheter och är hela tiden nya och annorlunda.